

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3691/07
10.04.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Невене Милојчић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-00844/07-01 од 8.3.2007. године, у предмету одређивања коефицијента плате, у нејавној седници већа одржаној дана 10.4.2008. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореска управа број 121-5197/07-05 од 3.1.2007. године којим је тужилци државном службенику у Министарству финансија Републике Србије - Пореска управа, Регионални центар Крагујевац Филијала ТТ, Група за опште послове распоређеној на радном месту послови писарнице у звању млађи референт одређена XIII платна група, први платни разред и висина коефицијента од 1,00, почев од 1.1.2007. године.

У тужби поднетој овом суду тужилца оспорава законитост решења туженог органа због битних повреда правила поступка, погрешне примене материјалног права и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је у првостепеном поступку повређена одредба члана 167. Закона о пореском поступку и пореској администрацији јер је уместо директора решење донео координатор Пореске управе који на то није овлашћен. Овлашћење министра финансија, на које се тужени позива, не може се прихватити, с обзиром на то да министар финансија не руководи Пореском управом и да му је у време доношења првостепеног решења престао мандат па није могао да овласти координатора да замењује директора. Тужилца указује и да пре доношења решења није саслушана, а чиме је повређена одредба члана 9. Закона о општем управном поступку. Поред тога тужилца истиче да је тужени орган погрешно применио материјално право, јер је распоређивање запослених извршено противно члану 32. став 2. Закона о државним службеницима што је довело и до погрешне примене Закона о платама државних службеника и намештеника. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења тужени орган је правилно одбио жалбу тужиље изјављену на решење првостепеног органа од 3.1.2007. године, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Врховни суд Србије налази да се неосновано у тужби указује да је првостепено решење донело неовлашћено лице.

Решење првостепеног органа од 3.1.2007. године донето је на основу члана 140. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05 и 83/05), чл. 13., 14., 15., 52. и 53. став 1. тачка 2. Закона о платама државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС", бр. 62/06 и 115/06) и члана 143. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореска управа 08 број 110-00-131/6-2006 од 30. јуна 2006. године, а потписао га је помоћник директора - координатор.

Чланом 140. став 1. Закона о државним службеницима прописано је да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, ако овим или другим законом или другим прописом није друкчије одређено.

Одредбама чл. 13. и 14. Закона о платама државних службеника и намештеника регулисан је начин

одређивања коефицијената, а одредбама члана 15. истог Закона ко одређује коефицијенте. Према ставу 1. члана 15. овог Закона коефицијенат одређује руководилац државног органа, односно лице или тело које је одређено посебним прописом.

Законом о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02 ... 61/05) образована је Пореска управа, као орган управе у саставу Министарства финансија (члан 1. став 2.).

Према одредбама члана 30. ст. 1. и 2. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", бр. 79/05) органом у саставу руководи директор који, између осталог, одлучује о правима и дужностима запослених у органу у саставу. Помоћник директора, у складу са чланом 31. став 2. истог Закона, руководи пословима у једној или више међусобно повезаних области рада органа у саставу.

Одредбама члана 143. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореска управа прописано је да помоћник директора - координатор замењује директора Пореске управе у случају његове одсутности са истим правима и дужностима у која, поред осталог, спада и одлучивање о правима и дужностима запослених у Пореској управи.

Имајући у виду све наведене прописе на које се првостепени орган правилно позвао у уводу свог решења, по мишљењу Врховног суда Србије, помоћник директора - координатор је био надлежан да одређује коефицијенте плата државним службеницима у Пореској управи. Друкчије, уже тумачење и примена члана 143. став 2. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству финансија - Пореска управа, на начин како се то чини у тужби, онемогућило би тај орган управе да остварује своје законом утврђене надлежности, а у конкретном случају државне службенике и намештенике, који су у том органу запослени, да остварују једно од основних права по основу рада - право на плату, која се не може исплаћивати без претходно утврђеног коефицијента за њен обрачун.

Врховни суд Србије налази да су неосновани наводи тужбе, да је у управном поступку повређено начело саслушања странке из члана 9. Закона о општем управном поступку. Ово стога што је у члану 9. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01) прописано да се решење може донети и без претходног саслушања странке у случајевима када је то законом допуштено. Наиме, орган према околностима случаја, цени да ли је потребно посебно саслушање странке ради заштите њених права, односно правних интереса или је конкретна ствар таква да се саслушање странке показује сувишним. Изјава странке се према члану 172. став 1. Закона о општем управном поступку узима ако за утврђивање одређене чињенице не постоји непосредни доказ или се таква чињеница не може утврдити на основу других доказа. Како је првостепеним решењем одређен коефицијенат на основу коначног решења о распоређивању применом одредаба Закона о платама државних службеника и намештеника, то и по оцени Врховног суда Србије, саслушање странке пре доношења решења није било потребно, јер су за примену овог Закона у конкретном случају све одлучне чињенице утврђене писменим доказним средствима.

Неосновани су тужбени наводи да је у првостепеном поступку повређена одредба члана 167. Закона о пореском поступку и пореској администрацији јер првостепено решење није донето применом те одредбе, нити се она могла применити у поступку решавања о коефицијенту за обрачун плате.

Врховни суд Србије је оценио и остале наводе поднете тужбе, али налази да су исти без утицаја на одлучивање у овој управној ствари, јер предмет овог поступка није распоређивање тужиље на одређено радно место, већ одређивање коефицијента плате, чију висину према већ извршном распоређивању тужиља у суштини не оспорава.

Из напред изнетих разлога налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву ове пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 10.4.2008. године, У. 3691/07

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж